

Sygn. akt II CZ 97/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi R. M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 28 czerwca 2005r.,
wydanego w sprawie z powództwa R. M.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w O.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 stycznia 2016 r.,
zażalenia R. M.
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 16 czerwca 2015 r.

1) oddała zażalenie;

**2) oddała wniosek pełnomocnika o przyznanie mu
wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną skarżącej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 16 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę powódki R. M. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego wydanego w sprawie I ACa .../05, z uwagi na brak po jej stronie zdolności postulacyjnej do sporządzenia i wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Jako podstawę rozstrzygnięcia powołał art. 424⁶ § 3 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego z 16 czerwca 2015 r. powódka – R. M. zarzuciła, że Sąd błędnie potraktował jej pismo z 26 lutego 2015 r., uzupełnione 30 marca 2015 r., jako skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, podczas gdy z pisma z 30 marca 2015 r., wyraźnie wynika, iż jej intencją było złożenie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do sporządzenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądami niższych instancji. Niezachowanie tego wymogu, polegające na osobistym sporządzeniu skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przez stronę, nie może być sanowane i nie wymaga przeprowadzenia postępowania naprawczego. Nieusuwalna wada skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, polegająca na jej wniesieniu przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej, skutkuje koniecznością odrzucenia skargi bez wezwania o uzupełnienie braków (art. 424⁶ § 3 k.p.c.).

Z pisma powódki z 26 lutego 2015 r. (k. 3-4), wynika, że wносиła ona o: - naprawienie szkody wynikłej z orzeczeń niezgodnych z rzeczywistym stanem prawnym; - zwolnienie z kosztów sądowych w całości; - zasądzenie od pozwanego kosztów procesu; - wydanie orzeczenia stwierdzającego nieważność postanowienia z rzeczywistym stanem prawnym. Następnie, w odpowiedzi na

zarządzenie Sądu Okręgowego w K., powódka w piśmie z 30 marca 2015 r. zatytułowanym: „pozew o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia IC .../04 Sądu Okręgowego w K. i Sądu Apelacyjnego, I ACa .../05”, wniosła o przyznanie jej pełnomocnika z urzędu. Po złożeniu przez powódkę oświadczenia majątkowego (k. 16-19), Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z 13 maja 2015 r. ustanowił dla niej adwokata z urzędu (k. 21), którego Okręgowa Rada Adwokacka w P. wyznaczyła 25 maja 2015 r. (k. 23).

Powódka już w piśmie z 26 lutego 2015 r. złożyła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnych orzeczeń, które potwierdziła pismem z 30 marca 2015 r. W świetle treści tych pism nie sposób jest przyjąć, że celem ich złożenia było zabieganie o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do sporządzenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, bowiem powódka wniosła taki dopiero złożyła dopiero w piśmie z 30 marca 2015 r.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 394¹⁴ w zw. z 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Zażalenie na postanowienie z 16 czerwca 2015 r. złożyła pełnomocnik z urzędu ustanowiona dla skarżącej, która wniosła o przyznanie jej wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną skarżącej w postępowaniu zażaleniowym. Wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie wobec oczywistej bezzasadności zażalenia, złożonego w warunkach, gdy otwarty pozostawał termin do ewentualnego złożenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia przez osobę korzystającą ze zdolności postulacyjnej. Sam fakt świadczenia pomocy prawnej z urzędu nie jest wystarczającą podstawą do otrzymania wynagrodzenia z tego tytułu (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123, z 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 41, z 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC ZD 2011, nr C, poz. 72 i z 22 września 2011 r. V CZ 66/11 nie publ.).